

André Rouvoet: “Mij mag je alles vragen.”

Toen Minister van Jeugd en gezin, André Rouvoet, gepland had om op 21 april bij de SPIL een lezing te komen geven, wist hij nog niet dat er juist op die avond een flinke discussie over de Joint Strike Fighter op het programma stond. Toen hij zich na dit uitgelopen debat richting auto en SPIL haastte, stonden journalisten buiten al klaar met vragen. Hij vertelde hun echter vriendelijk doch zakelijk dat hij naar de SPIL moest. En zo geschiedde.

Door Jessica Kelder

Keurig in pak en helemaal op de hoogte van Leidsche tradities (Leids 'kwartiertje') kwam André Rouvoet de trap af. Het donkere pak dat hij aan had en de rode das die zijn nek sierde, zorgden direct voor een betrouwbare indruk. En een betrouwbare indruk moest hij ook maken. Het kabinet Balkenende vier ("was het toch? Altijd even bijhouden" aldus meneer Rouvoet) introduceert deze regeringsperiode een zogenaamd programmaministerie. Aan het hoofd van dit ministerie van jeugd en gezin staat niemand minder dan André Rouvoet (CU), die het opbouwen van dit ministerie omschreef als "het samenvoegen van taken, zonder een gebouw neer te zetten".

Het kabinet kiest met het opbouwen van dit ministerie vóór kinderen en tégen onnodige rompslomp. "Er viel een hoop te winnen op dat terrein", zo vertelde de minister. Dat het kabinet voor dit ministerie gekozen heeft, legt minister Rouvoet als volgt uit: "Iedereen begint in gezinsverband. Het is daarom van essentieel belang dat dit goed geregeld is." Toch is opvoeden geen primaire overheidstaak. Het primaat blijft bij de ouders liggen. Voor het ministerie geldt dan ook: 'terughoudendheid, tenzij'. Die 'tenzij' is zeer belangrijk. Wanneer heeft het kabinet nou de bevoegdheid om in te grijpen, en wat kan het kabinet dan doen?

De absolute grens ligt bij kindermishandeling. "Dan móét je ingrijpen." Ingrijpen betekent echter niet direct uit huis plaatsen. Er zijn drie manieren voor de overheid om zich met gezinnen te 'bemoeien'. Allereerst is er de vrijwillige ondersteuning. Dit gaat niet veel verder dan het geven van antwoorden op vragen. Toch blijkt dat vaak nodig.

Veel ouders hebben talloze vragen over opvoeding en niemand in de buurt om het uit te leggen. De overheid is er dan om een antwoord op die vragen te geven.

Als er dingen in het gezinsverband mis dreigen te gaan, gaat de overheid drang uitoefenen. Dit komt neer op het dreigen naar ouders toe. Op die manier probeert het kabinet de ouders te wijzen op hun fouten, zonder dat het gezin meteen uit elkaar valt.

Waarschuwingen zijn echter niet altijd genoeg. Als na drang blijkt dat de situatie niet verbetert, dan gaat de overheid dwang uitoefenen. Zoals blijkt uit dit 'stappenplan', beukt de overheid niet de voordeur omver, maar zet het deze slechts op een kiertje.

Ondanks het rapport van Unicef, waarin staat dat de Nederlandse jeugd gelukkig is, zijn er nog veel problemen op te lossen. Jeugdcriminaliteit en probleemjongeren zijn twee van de doelgroepen waar het kabinet zich, door middel van dit programmaministerie, op richt. "Het gaat in principe goed met de jeugd. Maar er zijn nog wel problemen. Tien procent van de jongeren is een risicovolle groep, en vijf procent, daar zitten de echte problemen. We moeten voor die groep grenzen stellen en tegelijkertijd perspectief bieden. Dat lukt niet in vier jaar, maar door een samenhangende aanpak kunnen we wel een bijdrage leveren", sprak Rouvoet.

Het verhaal laat de zaal niet zonder vragen achter. Heel leuk allemaal, dat programmaministerie, maar zorgt dat niet juist voor extra bureaucratie? Volgens Rouvoet moet er dan een onderscheid worden gemaakt in twee onderdelen van de bureaucratie. Allereerst is het de taak van de minister om het geld

over de provincies te verdelen. "Dat moet goed geregeld zijn. Ik kan niet beoordelen of alle informatie die verschaft wordt noodzakelijk is. Daar gaan de professionals over. Wel moet elk potje verantwoord worden. Dat gebeurde voorheen aan drie verschillende instellingen. Dat systeem was niet efficiënt en daar is winst geboekt."

Rouvoet reageert even later geïrriteerd als een studente vraagt waarom hij uitgebreid inging op een documentaire over seks, terwijl dat maar kleinschalig was. "Dat heeft te maken met dat ik van de CU ben. De ChristenUnie over seks, poeh poeh. Maar als ze zeggen: 'waar maakt u zich druk om, het zijn een paar gevallen', vind ik dat ik me daar wel druk om mag maken. De politiek moet zich ook om die paar gevallen bekommeren. Als ik daar iets over zeg is het meteen 'o, de ChristenUnie, die is sowieso tegen seks.' Dat is niet waar."

Rouvoet blijft veelal buiten de schijnwerpers van de media. Zodra hij over seks begint, lijkt het echter of de media geen genoeg van hem kunnen krijgen. Als een politicus hoeft Rouvoet al die media-aandacht niet zo. Vanaf de stille achtergrond voert hij zijn beleid uit, en met succes, zo lijkt het.

Onhandig in de omgang met de media is hij echter niet. Hij reageert altijd rustig en geeft gewoon antwoord op de vraag die hem gesteld wordt. Ook bij de SPIL kwam hij zo over. Het was werkelijk waar een verademing om iemand in de positie van minister bij de opening van het vraagronde te horen zeggen: "mij mag je alles vragen", en dat hij het nog meende ook. ■